

Dr. Egresits Ferenc

Hitünk!

¹Egyszer arról mondott nekik példabeszédet, hogy szüntelen kell imádkozni, és nem szabad belefáradni. ²Így szólt: „Az egyik városban élt egy bíró, Istentől nem félt, emberektől nem tartott. ³Élt abban a városban egy özvegyasszony is. Elment hozzá, s kérte: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben. ⁴Egy ideig vonakodott, aztán mégis így szólt magában: Igaz, Istentől nem félek, embertől nem tartok, ⁵de annyira terhemre van ez az özvegy, hogy igazságot szolgáltatok neki, nehogy végül nekem jöjjön és arcul üssön.”

⁶Az Úr így szólt: „Hallottátok, hogy mit mond az igazságtalan bíró? ⁷Hát az Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá kiáltanak? Megvárhatja őket? ⁸Mondom nektek, hamarosan igazságot szolgáltat nekik. Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?” /Lk 18,1-8/

„Ma reggel senki nem jött a templomba. Senki. Szóltak a harangok. A sekrestyés előkészített és meggyújtotta a gyertyákat. Állandó segítőmmel és gitárommal várakozva térdeltem a templomban. Később kiderült, hogy csak félreértés volt: az elsőáldozó osztály - szüleivel - a következő héten jön. Talán. Az élményt azonban nem tudom azóta sem elfelejteni. Ha minden úgy folytatódik, mint eddig, mi lesz, ha majd senki sem jön a templomba?” 1989-ben *Karl Rahner* 85. születésnapján a teológus tanítványa olvasta fel egyik elhunyt barátjának hozzá címzett levelét. Majd így folytatta: „Ha eljön a nap, amikor már senki sem hisz Óbenne, én akkor is nagyon erősen és teljes elköteleződéssel örömet szeretnék szerezni Neki.” Amikor *Carlo Caretto*-t arról faggatták, hogy **mi a legfontosabb ma egy lelkipásztor életében, a következőt válaszolta: „a hívő ember”**. Mászt egyáltalán nem mondott, nem beszélt prioritásokról, módszerekről vagy modellekről.

Szeretjük az imádságot, szükségünk van rá. *Rendkívüli az az erő, amely az Ige imádságos elmélkedéséből fakad.* Rosszul, figyelmetlenül és a lehetőséghez képest keveset imádkozunk, mint bárki más. A jó szándék természetesen megvan minden reggel, délben, este, napközben, az Egyház hivatalos imájában, a zsolozsmában, a Szentírásolvasás és elmélkedés során, Szentmisében, előtte és utána, de a sok feladat, másra való figyelés és a fáradtság sokszor legyőzi az ima utáni vágyat. Többször halljuk emberektől: boldog vagyok, mert az a munkám, ami a hobbim. Mit szóljon akkor a pap, akinek „munkája” az imádsággal, Isten Igéjével való foglalatosság. Nem lehet letagadni, hogy boldogsággal tölti el, és minden alkalommal kitágítja a szívét, amikor csak ezt teszi. Nem könnyű, sőt olykor egyenesen fáradtságos elfoglaltság az imádság mindegyikünk számára: a szerzetes testvéreknek és nővéreknek ugyanúgy, mint nekünk. Ne gondoljuk egy pillanatra sem, hogy könnyű naponta több órát imádságban eltölteni.

Milyen érdekes: Mászt meggyőzni arról, hogy imádkozzon, szinte lehetetlen. Leszoktatni valaki olyat az imádságról, aki már megtapasztalta Isten örömteljes jelenlétét, talán még ennél is nehezebb. A mai evangélium kapcsán nem lehet kitérni az elől, hogy az imádságról beszéljünk, még akkor sem, ha tudjuk jól, hogy *az ima egyedí, megismételhetetlen és személyes.* Vannak, akik azt

vallják, hogy a könyvek, amelyek az imádság módjáról szólnak, legfeljebb azoknak szolgálnak valami többlettel, akik írták.

Bizakodásaink. Az imádság az a szentély, ahol felfedezzük Isten valódi arcát, a hely, ahol a darabokra tört, következetlen életünk találkozik a lelkünkkel. Tartalmas lelki élet megőrzése és ápolása imádság nélkül lehetetlen ebben az elég embertelen korban, Európában, amely elveszítette, magára hagyta, megtagadta a lelket.

Sok lelki életet élő ember közös tapasztalata, hogy sokat imádkozott, de Isten ritkán adja meg azt, amit kérnek. Sokkal inkább azonban mindazt, amire tudatlanul is vágyakoznak. Közös tapasztalat: „*zörgesetek és ajtót nyitnak nektek!*” Még akkor is, ha többnyire nem az ajtó nyílik meg, amelyen konkrétan kopogtattunk, zörgöttünk.

A személyesség, intimitás, Isten valódi arcának, önmagunk feltárlásának ajtaja. Csak akkor lesz módunk megnyitni, ha a végsőig ragaszkodunk hozzá, ha nem veszítjük el a bátorságunkat, ha időnként ki merjük mondani, hogy elfáradtunk, elbizonytalanodtunk és elcsüggedtünk, engedve, hogy valaki más tartsa meg égbe emelt kezeinket, mint Mózesét az első olvasmányban. /csodálatos kép az Egyházzól/.

Az igazságtalan bíró. A példabeszéd bírója nem az Isten, aki érzéketlen az özvegy teljesen jogos kérése iránt, az özvegy Jézus jegyese, az Egyház. *Lukács* akkor írja evangéliumát, amikor a születő keresztény közösségeket elsodorja a császár örültsége, aki azt követeli meg tőlük, hogy úgy imádják, mint az Istent, és ezért csüggedtek és bátortalanok. Jézus pedig azt mondja nekik és nekünk: *folytassátok az imádságot, ragaszkodjatok ahhoz a fonalhoz, amely elvezet a belső élethez és Istenhez.*

Minél hangosabban kiáltozik és agitál a világ, annál inkább az a dolgunk, hogy kitartsunk, ellenálljunk, keménynek mutatkozzunk. Az a dolgunk, hogy kitartsunk. Nem azért, hogy bármiről is meggyőzzük Istent, hanem hogy megtérjen a szívünk. Kitartani, hogy megtisztuljon és megtérjen a szívünk, és felfedezzük, hogy *Isten nem bíró, se nem igaz, se nem igazságtalan, hanem jóságos irgalmas Atya.* Kitartani nem azért, hogy a végén radikálisan megváltoztassuk a dolgokat, se nem azért, hogy teljesen megváltozzunk mi magunk, hanem azért, hogy meglássuk a világ dolgai mögött Isten szívét, amely élő és értünk dobog. Kitartani a harcban, amelyet naponta meg kell vívni, mint Mózes, aki azért imádkozik, hogy Övéi győzzenek.

Bár nagyon fontos, mégsem az ima a mai nap legfontosabb témája, hanem Jézus végső nyugtalanító kérdése, amely állandóan ott zakatol a fülünkben: **„Amikor az emberfia eljön, talál-e hitet a földön?”**

Hit? Jézus úgy jött, mint az Atya ragyogása, magát Istent mondta és adta át nekünk, mert Ő Isten. Meggyőzte a világot, kiárasztva a Szentlelket a világra, Istenre, Egyházra és ránk. Mi folyamatosan annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy elfelejtjük Atyánk arcát, hogy hozzávetőlegesen saját szokásainkkal helyettesítsük. Egy szenvedélyes lendülettel *Jézus Isten Országát az Egyházára bízta, erre az Egyházra,* a mi Egyházunkra, hogy az Atya tanúja legyen. A gyenge Egyházra, amely gyenge emberekből áll, még akkor is, amikor átjárja őket a Szentlélek. Csupán egy dolgot várnak el tőlünk: *legyen hitünk.*

Tudjuk, Jézus eljön az idők végén, amikor minden embernek hirdetni fogják Krisztus evangéliumát. *Azért jön, hogy befejezze a munkát.* Feltéve, **ha a munka nem ragad le egy köztes állapotban, lebénítva a felelős személyek hozzá nem értése miatt, a résztvevők véget nem érő vitái és fellebbezései miatt, partikularizmusunk - egoizmusunk, és civakodásaink miatt.**

Lesz-e akkor még hit a földön? Nem azt mondja, hogy: „Lesz-e működő egyházi szervezet? Olyan társadalom, amelynek erkölcsi rendszere, parancsai a kereszténységből érkeznek? Szép és jó szociális helyzet és szolidaritás?” Nem azt kéri: „Minden ember járjon templomba, a keresztények mindenhol legyenek láthatóak, vallják meg nyilvánosan az evangélium értékeit.” *Az Úr hitet kér.* Nem eredményt, befektetési és megtérülési hasznot, nem jól felépített és működő rendszert, intézményt, sem túlzott következetességet, sem struktúrát. *Ezek mind fontos dolgok, de még akkor is csak eszközök lehetnek, ha hitet közvetítenek és ápolnak.* Szükségtelenek és egyenesen károsak viszont akkor, ha önmagukért vannak, és önmagukat szabályozzák, és végül önmagukat ünneplik. Máskülönb az azon kaphatjuk magunkat, hogy felcseréltük és összekevertük a szinteket, harmad és másodrendű dolgok elfoglalták az első helyet. Az első pedig hogy-hogy nem a végére került.

Megrázkódtatások. Jézus mai szava: jogos szemrehányás, egészséges realizmus, koncentrált provokáció. Jézus azt kéri tanítványaitól, követőitől, hogy őrizzék meg a hitet mindennemű csapás közepette, ne hagyják abba, ne adják fel, folytassák az elégtelen és elégedetlen harcot az Isten Országáért. A hűség ideje ez, nem feladni és nem abbahagyni. Főként azért, mert az idő ködbe vész. Ma, ebben a közöségben, jelenlétünkkel, életünkkel, vágyunkkal, mondhatjuk: **Igen, Urunk, Mesterünk, ha ma jössz, ha most van a beteljesedés ideje, talán találsz még lángoló égő élő hitet. A miénket!**

A herceg végiglátogatta Atyja országának építkezéseit. Egy nap építőmestereket látott és megszólította őket. „Kik vagytok?” „Isten országának építői vagyunk” volt a válasz. „Az épület melyik része van már készen?” „Egyik sem.” –válaszolták, „mi azonban mindannyian azért vagyunk itt, hogy önmagunkat és így közvetlen környezetünket megváltoztassuk”. „Értem, tehát minden ugyanúgy van, mint korábban?” kérdezte tovább a herceg. „Nem egészen. *Korábban erősek voltunk, birtokoltuk az igazságot és elteltek voltunk minden jóval. Ma pedig gyengéek vagyunk, keressük az igazságot és gyakran éberezünk.*” „Akkor ti mind kényszerből vagytok itt. Ki tette ezt veletek?” „Nem, mi mindannyian szabad akaratunkból vagyunk itt, és napról napra többen leszünk.” „Mikor készültök el az építéssel? Azon a napon sok emberrel térek majd vissza hozzátok” mondta a herceg. Nem lehet. Akkor már közülünk senkit sem fogsz megismerni vagy megtalálni. *Mi itt állandóan készülünk, a megváltozásra minden más pedig majd úgy érkezik, mint ajándék.*” „Nem értem egészen az egészet. De ha kérem, megengeditek, hogy veletek maradjak?”-kérte a herceg.

**Erőt kértem az Úrtól, -
s ő nehézségeket adott,
melyeken megedződtem.**

**Bölcsességért imádkoztam, -
és problémákat adott,
melyeket megtanultam megoldani.**

Előmenetelt óhajtottam, -
gondolkodó agyat és testi erőt kaptam,
hogym dolgozzam.

Bátorságot kértem, -
és Isten veszélyeket adott,
melyeket legyőztem.

Szeretetre vágytam, -
és kaptam az Úrtól bajba jutott embereket,
hogym segítsek rajtuk.

Kegyes jóindulata helyett
alkalmakat kaptam a jóra.

Semmit nem kaptam, amit kértem,
és mindent megkaptam, amire szükségem volt.

Meghallgatta imádságomat!

/Ismeretlen szerző/